

Panun rakinoita

Syksyn värejä.

Tänään on Aleksis Kiven päivä. Minun on turha puhua "päivän tekstistä" sen enempää, koska meillä on tilaisuus julkaista Aleksis Kiven Seuran sihteerin, oululaisillekin nyt tutun maisteri Eino Kauppi sen päivänaiheinen kirjoitus. Erään pienen ehdotuksen haluaisin kuitenkin tehdä tässä julkisesti, vaikka asia hyvinkin jo voi olla järjestelyn alaisena. Luulisin, että oppikoulunuorisella, ainakin lukiolaisilla olisi halua tutustua täällä äsken esitettyyn Kiven "Nummisuutarit" näytelmän ensimmäiseen näytökseen. Erikoinen koululaisnäytös ja täysi sali olisi taattu ja tyytyväisyys luultavasti molemminpuolinen! Oulun Näyttämön tosin on ollut pakko jo palauttaa lainavarusteensa — omiahan teatterillamme palon jälkeen ei olekaan — mutta ehkäpä asia vielä olisi järjestettävissä!

Milloin näinä päivinä aurinkokulta on paistanut on syksy, kerskumatta, kauneudessaan kilpaillut kesän kanssa. Joku näkymä Pokkitörmältä yli

Ammänväylän Piki- ja Linnansaarille tai toiseen suuntaan Tuiraan päin on tarjonnut suorastaan maalauksellisen näyn. Keltaista mitä moninaisimmissa väri vivahteissa, koivut kuin vanhoja kultakymmenmarkkasia täynnä, kirkaankeltaista, oranssinkeltaista, ruskeankeltaista ja keltaisenvirheää. Vaahterat kaupungin puistoissa, varsinkin Ainolassa, loistavat kaikissa sateenkaaren väreissä ja pihlajain punaiset marjatertut hehkuvat kuin helmet. Siellä täällä ranskalaiseen tyyliin leikatut pensasaidat loistavat nyt koreammin kuin keskikesällä antaen suorastaan romanttisen vivahduksen suojaansa kätkemälleen talolle. Pisimpään tuntuu säilyttävän luonnollisen, kesäisen värinsä jalava, joka vielä lehtevänä kätkee helmaansa "kahdenistuttavan" puistonpenkin. Raidat ja pajut kimmeltävät myös vielä hopeanhoitoisina.

Vasta muutamia päiviä sitten puhalsi ensimmäinen syysmyrsky yli seudun. Hurjana repi tuuli lehtiä puista ja taivutti nöyriä latvoja, mutta kun pahin oli ohi loistivat vielä

puistot ja metsiköt entisenlaisina syksyisessä juhla-asussaan. Kaupungin-ojan ruskeavetinen pinta tosin oli peittynyt kultarahoin, niin että tuskin vesi moninkaan paikoin pilkahti näkyviin. Se on Plaananojan jokasyksyinen "ensijää", tuo keltainen matto.

Lehti tuntuu istuvan lujassa. Samaa arvelevat maakunnassa monet sellittäen, että ilmiö samalla merkitsee pitkää syksyä. Kalajoen kalastajilla on vielä muutkin merkkinsä, jotka kuuluvat tällä kertaa viittaavan siihen, että saamme kauan odottaa talven tuloa. Kalajoen hiekkaisilla rannoilla on kasvillisuus melko kaukana vedenrajasta, niin että tavallisesti vasta syksyisin merivesi ensimmäisen kerran yltää huuhtelemaan puiden juuria. Kalajokiset sanovatkin, että talvi ei tule, ennenkuin merivesi on noussut kolmesti niin korkealle, että se huuhtelee lepän juuria. Ja tähän mennessä eivät Kalajoen rannikon leppien juuret ole vielä kertaakaan kastuneet. Mene ja tiedä, mutta jottain taikaa sitä sentään aina noissa vanhojen viisauksissa on. Hyvähän tuo toisaalta olisi, sillä monin paikoin, ainakin koillisessa, ovat syyskynöt vielä kesken. Onneksi Koillis-Pohjanmaallekin yritelty talvi oli vain "poikatalvi".

Panu.